

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSLĄZAK

Przez lud — dla ludu!

OGŁOSZENIA
oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milimetry kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

TELEFON Nr. 1414.
P. K. O. Katowice 304540.

REDAKCJA i EKSPEDYCJA
znajduje się w Katowicach, ul. św. Stanisława 4.

Nr. 240

Katowice, czwartek 16-go października 1930.

Rok 29

TELEGRAMY.

Dalsze aresztowania byłych posłów.

Warszawa. Nocy dzisiejszej został aresztowany w Białej Podlaskiej były poseł na Sejm z partji P. P. S. p. Edmund Chodyński. (PAT.)

Warszawa. Dziś w godzinach popołudniowych w gmachu Sejmu aresztowany został b. poseł z P. P. S. Józef Dziegielewski. (PAT.)

Otwarcie szkoły morskiej w Gdyni.

Gdynia. We wtorek po uroczystym nabożeństwie odbyło się otwarcie szkoły morskiej w Gdyni, przeniesionej z Tczewa do nowego gmachu.

Ślub króla bułgarskiego.

Rzym. Jak się dowiaduje Agencja Stefaniago, ślub księżniczki Joanny z królem bułgarskim Borysem odbędzie się 25 bm. w Asyżu. (PAT.)

Niemcy podwyższają znowu cło na zboże.

Genewa. Liga Narodów rozstała do rządów, reprezentowanych na konferencji gospodarczej, która odbyła się w marcu r. 1930, tekst oświadczenia Niemiec, zapowiadającego podniesienie stawek celnych na zboże w związku z anormalną niższą ceną zboża.

Niemcy w Czechosłowacji niezadowoleni.

Praga. Wydział wykonawczy niemieckiego stronnictwa współpracy gospodarczej uchwalił wezwać swój klub poselski do wystąpienia z obecnej koalicji rządowej. Jako motyw tego kroku uchwała wysuwa niezaspokojenie przez rząd obecny interesów mniejszych stanu średniego. Przygotowane przez rząd ustawy zagrażają egzystencji drobnego handlu i przemysłu, nie posuwając ani na krok sprawy uregulowania problemu mniejszościowego. Zauważyć należy, że umiarkowane stronnictwo nie odgrywa większej roli w życiu politycznym i nie posiada własnego ministra w parlamencie. (PAT.)

Obrady międzynarodowego instytutu rolniczego.

Rzym. Rozpoczęły się tu obrady 10-tej konferencji Międzynarodowego Instytutu Rolniczego. W konferencji bierze udział zgórą 200 delegatów, reprezentujących 50 krajów. Inauguracyjne przemówienie wygłosił włoski minister rolnictwa. (PAT.)

Święto ras.

Madryt. W Madrycie i we wszystkich prowincjach obchodzone uroczystości „święto rasy”. Najważniejszą część uroczystości odbyła się u stóp pomnika Krzysztofa Kolumba w obecności ministra spraw zagranicznych, przedstawicieli korpusu dyplomatycznego, reprezentujących kraje amerykańskie, reprezentantów władz i t. d. Na bankiecie, który odbył się wieczorem, minister spraw zagranicznych wniósł toast za pomyślny rozwój stosunków hiszpańsko-amerykańskich, na który odpowiedział ambasador Kuby. (PAT.)

Odkrycie zamachu na marszałka Piłsudskiego.

Warszawa. W związku z wykryciem zamachu na marszałka Piłsudskiego, w dniu wczorajszym na dziedzińcu koszar Blocha odbyła się zbiórka batalionów garnizonu warszawskiego Związku Strzeleckiego. W obecności zastępcy komendanta głównego, mjr. dyplom. Rusina oraz szefa sztabu mjr. Święckiego na placu w zwartych szeregach stanęło przeszło tysiąc strzelców. Po przemówieniach

okolicznościowych, które zakończono entuzjastycznymi okrzykami na cześć marszałka Piłsudskiego, zebrani odśpiewali Pierwszą Brygadę.

Następnie bataliony w kolumnie czwórkowej przemaszzerowały głównymi ulicami miasta, wnosząc okrzyki na cześć marszałka Piłsudskiego. Na przdzie niesiono olbrzymi portret marszałka. Do maszerujących oddziałów przylączyły się liczne tłumy publiczności.

Polski minister rolnictwa u Ojca św.

Rzym. Minister rolnictwa Janta-Pończyński przyjęty był na audjencji przez Ojca świętego, który z zainteresowaniem wypytywał się o stosunki, szczególnie gospodarcze w Polsce. Ojciec święty wspominał dłuższe rozmowy, jakie miał z marszałkiem Piłsudskim, interesując się jego zdrowiem,

oraz mówił o swych przeżyciach z czasów pobytu w Polsce. Na zakończenie audjencji Ojciec święty udzielił błogosławieństwa apostołskiego dla P. Prezydenta Rzplitej Mościckiego i marszałka Piłsudskiego oraz dla całego narodu polskiego. (PAT.)

Obrady nad wykonaniem konkordatu.

Warszawa. Dnia 13 b. m. rozpoczęły się w biurze Episkopatu polskiego kolejne posiedzenia komisji papieskiej w osobach J. E. księży biskupów Przeździeckiego, Łukomskiego i Szelażka z delegatami rządu dyrekto-

rem departamentu wyznań p. Potockim i szefem biura prawnego prezesa rady ministrów p. Piętakiem w sprawach, związanych z konkordatem. Ze względu na obszerny materiał, obrady potrwać około 8 dni.

Proces przeciwko sprawcom katastrofy na kopalni Hillebrand.

We wtorek rozpoczęła się przed sądem okręgowym w Katowicach rozprawa przeciwko Pakoszowi i tow., górnikom i sztygarom kopalni Hillebrand w Nowej Wsi, oskarżonym o zaniedbanie obowiązków, co spowodowało katastrofę na kopalni, w czasie której zginęło 16 górników.

Rozprawie przysłuchują się przybyli

z Warszawy delegaci ministerstwa przemysłu i handlu, oraz delegaci Wyższego Urz. Górni. w Katowicach. Rozprawie przewodniczy prez. Miszke, oskarża prokurator Kulej. Bronią oskarżonych adw. Wolny, Baj, Rasp i Guzy.

Przesłuchano wszystkich oskarżonych, którzy oświadczają, że do winy się nie poczuwają.

Kancelerz Rzeszy uspokaja Francuzów.

Paryż. (Tel. wł.). Dziennik „Volonté” ogłasza wywiad z kancelerzem Rzeszy. Oświadczył on, że rząd niemiecki nie myśli wcale o rewizji planu Younga, ani nie ma zamiaru żądać moratorium. Jednakowoż Francja powinna zdawać sobie sprawę, że Niemcy nie otrzymali przez plan Younga spodziewanych ułatwień. Jeśli zniżono im raty o 700 milionów rocznie, to jednak Niemcy płacić muszą rocznie półtora miljarda.

Następnie kancelerz wskazał na ciężkie położenie gospodarcze Niemiec, a zwłaszcza na nędzę na wsiach i oświadczył, że jeśli ma nastąpić zbliżenie między Francją a Niemcami, to Francuzi muszą zrozumieć, że ta nędza jest przyczyną wzrostu ruchu opozycyjnego. Francja nie powinna cofać kredytów pod wpływem najdrobniejszego alarmu, gdyż rząd niemiecki czuje się panem położenia w kraju.

Zamachy bombowe na lekarzy.

Bytom. (Tel. wł.). We wtorek otrzymał lekarz knapszaftowy, dr. Spiecker, przesyłkę pocztową. Paczkę przyniosła mu żona z córeczką do gmachu sądowego, gdzie dr. Spiecker bawił w swem biurze. Po otwarciu paczki nastąpił straszny wybuch. Dzięki temu, że dr. Spiecker, spostrzegłszy płomyk przy otwarciu paczki, odrzucił ją, wybuch nie spowodował ofiar. Żona z dzieckiem wyszła bez szwanku. dr. Spiecker zaś odniósł

lekkie rany. Siła wybuchu zniszczyła wnętrze pokoju. Policja obstawiła gmach sądowy.

Prawie równocześnie otrzymał inny lekarz knapszaftowy, dr. Wilhelm paczkę po której otwarciu nastąpił wybuch. Także w tym wypadku obeszło się bez ofiar dzięki przytomności umysłu lekarza.

Zdaje się, że oba zamachy dynamitowe planowane były przez zemstę.

Katolicy, a rząd.

Zagadnieniem wielce doniosłym, ale też niełatwym w warunkach, w jakich znajduje się obecnie Polska, jest stosunek katolików do rządu. W zagadnieniu tem odgrywa rolę tyle różnorodnych czynników, że ujęcie go i zgłębienie wymagałoby obszernej książki. W artykule dziennikarskim poruszyć można tylko momenty, rzucające się najbardziej w oczy i wysnuć z nich wskazania najogólniejsze.

Punktem wyjścia dla wszelkich rozważań w tej dziedzinie powinna być zasada nauki Chrystusa, nakazująca poszanowanie legalnej władzy państwowej, a następnie pytanie, kto jest uprawniony do wyrokowania, jak z katolickiego punktu widzenia ludność katolicka ma ustosunkować się do danej władzy.

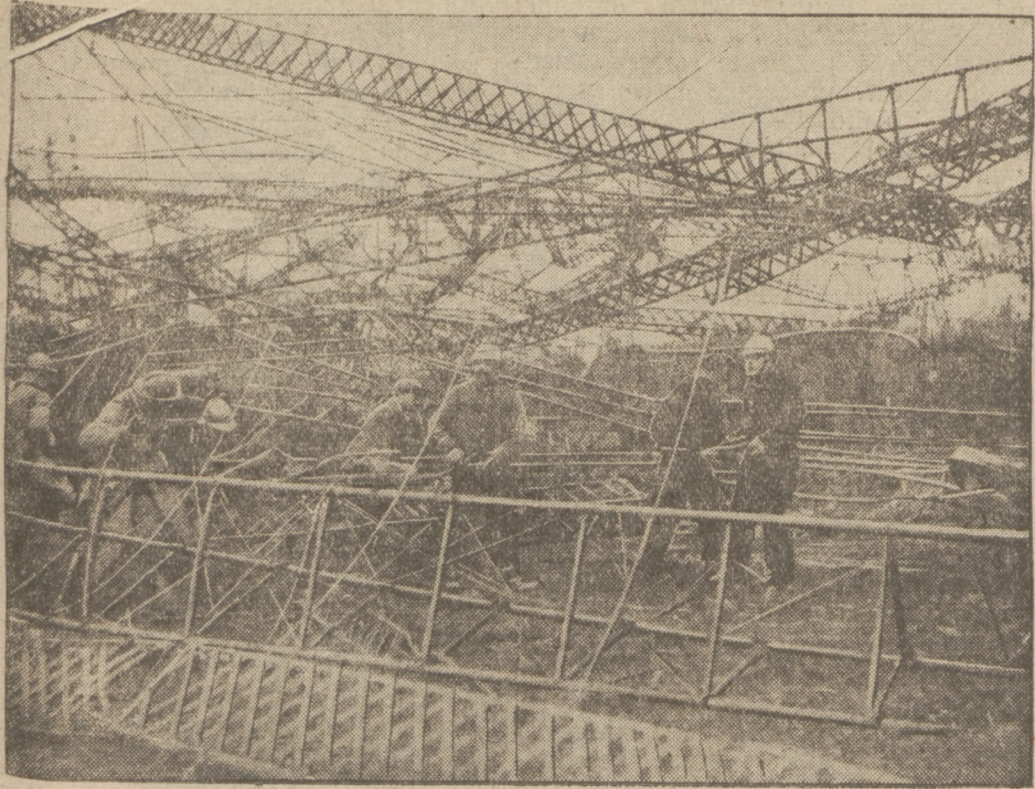
Zasada poszanowania władzy jest podstawą porządku społecznego. Gdy w narodzie niema tego poszanowania, gdy zożydza się w oczach ludności władzę, lub osoby, władzę tę spełniające, wówczas obluźnia się węzły, którymi złączone muszą być w interesie państwa różne, często rozbieżne lub wrogie sobie dążenia poszczególnych warstw. Rząd jest tym węzłem, uzgadniającym sprzeczności, istniejące w narodzie, w celu osiągnięcia możliwie jak najpomyślniejszych warunków dla ogółu, reprezentowanego w pojęciu „państwo”. Gdy węzły te zaczną się rozluźniać przez brak poszanowania dla władzy, jako dla instrumentu, uzgadniającego sprzeczności społeczne, kulturalne, narodowe, wówczas zaczyna sobie torować drogę anarchja.

Poszanowanie władzy nie oznacza ślepego posłuszeństwa i nie wyklucza krytyki poczynań rządu oraz dążeń do starania się przez poszczególne odłamy społeczeństwa o to, by ci, którzy władzę sprawują, uwzględniali ich żądania. Ale te starania powinny pozostać w ramach, nie naruszających samej zasady poszanowania władzy. Kościół nakazuje wszystkim wiernym stosować się do państwa i jego władz, rezerwując sobie jednak za pośrednictwem powołanych do tego czynników swej własnej organizacji kościelnej czuwanie nad tem, by interesy wiary i Kościoła były przez władzę respektowane.

O ile na stosunek katolików do władzy państwowej patrzy się pod tym kątem widzenia, wówczas łatwo jest zdać sobie sprawę z tego, że obowiązkiem katolików jest unikać wszystkiego, co podkopuje powagę władzy i powoduje zanik jej poszanowania. Kto więc władzę ośmiesza lub przeciwko niej buntuje, ten wykracza przeciwko zasadom, któremi każdy katolik powodować się ma obowiązkiem. Wykroczeniem jest również, jeśli wzywaniem do nieposzanowania władzy upozorowane jest rzekomą obroną interesów Kościoła.

W naszych stosunkach, które znajdują pewne usprawiedliwienie w naszej niewolniczej przeszłości, zbyt często prawo obrony interesów kościoła przypisują sobie czynnikami do tego niepowołane. Kościół jest instytucją, gromadzącą

Po katastrofie sterowca „R 101”.

Żołnierze usuwają resztki rozbitego sterowca.

W skromnych trumnach spoczywają zwłoki ofiar, nieszczęśliwej wyprawy. Trumny wystawiono na widok publiczny przed ratuszem w Allonn.

Na obrazku widzimy pochód żałobny w Londynie przed katedrą św. Pawła.

Trzej członkowie załogi sterowca „R 101”, którzy uniknęli śmierci. Stoją od lewej: Bell, Seach i Benks.

250 000 złotych za znaczki pocztowy.

W Berlinie zamknięto w tych dniach wystawę znaczków pocztowych, którą rzecz można, zwiedzili wszyscy niemal ważniejsi filatelisci świata. Największą atrakcją wystawy berlińskiej, która obejmowała z górą 100 tysięcy znaczków pocztowych z całego świata i wszelkich epok, był znaczek jedno-

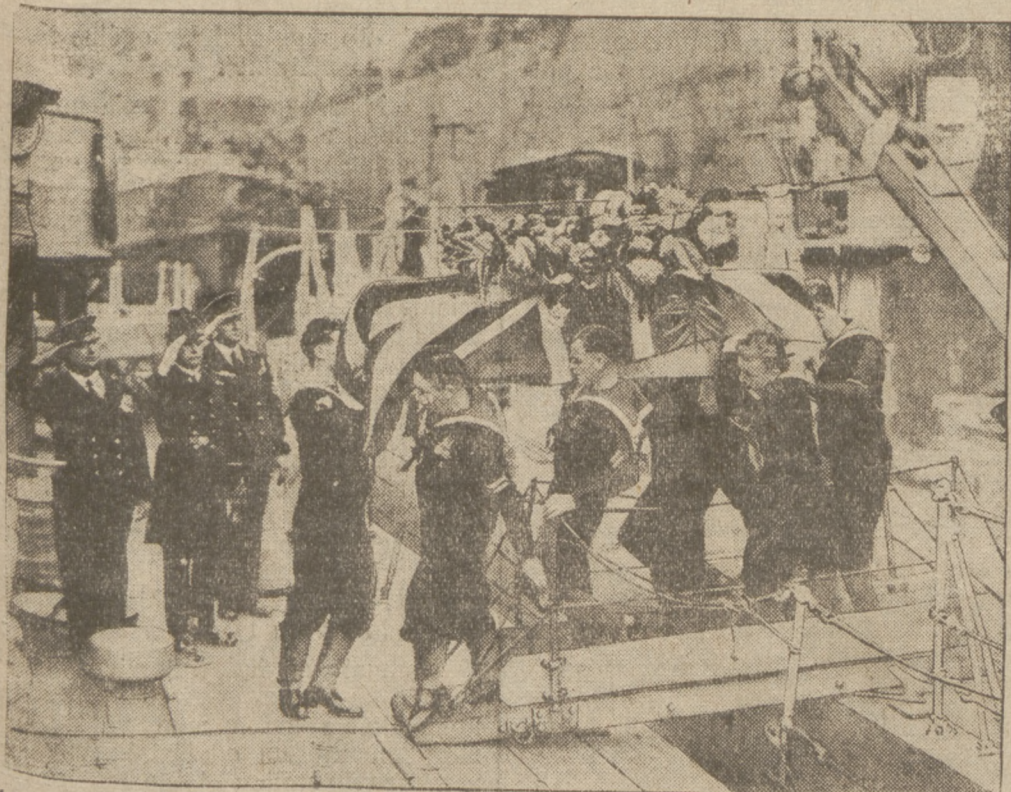
centowy Angielskiej Gwinei, którego historię zgoła niezwykłą, powinien poznać każdy szanujący się zbieracz znaczków.

W połowie mniej więcej ubiegłego stulecia, kilku amerykańskich studentów wysłało do pewnego handlarza znaczkami w Europie większy zapas znaczków. W jednej z paczek znaleziono czerwony znaczek, brudny i pomięty, którego nikt nie chciał nabyć, tem bardziej, że nie był on cytowany w żadnym katalogu. Dziwnym zbiegiem okoliczności znaczek ów dostał się do rąk wielkiego filatelisty niemieckiego, Filipa von Ferrari, który oszacował go na 600 marek i zapisał do oficjalnego katalogu. Oczywiście, wszyscy wówczas zaczęli poszukiwać dalszych egzemplarzy angielskiego znaczka po całym świecie, jednak bezskutecznie. Okazało się — jak mówią fachowcy — że był to znaczek „unikat”. Ferrari zamieszkiwał w Paryżu. Po jego śmierci, krótko po wybuchu wojny — rząd francuski nałożył areszt na jego zbiory skrawków papierowych, których wartość przekraczała 10 milionów. W 1923 roku sprzedano wszystko na licytacji, przy udziale najbogatszych zbieraczy całego świata. Bohaterem licytacji był, rozumie się, znaczek unikat Gwinei Angielskiej. Król Wielkiej Brytanji, będąc sam namiętnym filatelistą — wysłał specjalnego wysłannika na pamiętną licytację. Nie mógł jednak konkurować z amerykańskim miliardem, który za ów czerwony, jedno-centowy znaczek, zapłacił niemniej jak kilka tysięcy dolarów.

Nowi kandydaci do literackiej nagrody Nobla

Jako kandydatów do literackiej nagrody Nobla na rok bieżący wymieniają m. in.: (od lewej strony) Pawła Valery, zwanego księciem poetów francuskich, Gunara Gunnarsona, poetę islandzkiego i Teodora Dreisera, pisarza amerykańskiego.

Marynarze przenoszą trumny ze zwłokami, na angielskie statki wojenne, które przybyły po nieszczęsne ofiary do portu Boulogne.

Na marginesie rewolucji w krainie kawy.

Obrazek przedstawia: Widok miasta „San Paolo“ (u góry). Gmach parlamentu w Rio de Janeiro, stolicy Brazylii. Na prawo, dr. Prestes, który dnia 15 listopada miał objąć rządzą Brazylii. Dotychczas był prezydentem stanu San Paolo.

Brazylja jest w wyobrażeniach naszego ogółu krajem równie egzotycznym, jak trochę „idyllicznym“.

To też najmniej zapewne myślano o tem, że Brazylja może stać przed jakimś przewrotem. Ten kraj dziewiczy i może najbogatszy na świecie — co trzeba podkreślić — dzięki swoim niezmiernym bogactwom naturalnym i olbrzymiemu obszarowi, równającemu się 3/4 powierzchni zaledwie 30 milionów — zdawał się dawać nieograniczone poprostu możliwości spokojnego dorobku wszystkim swoim mieszkańcom, co zmniejsza możliwość tarć społecznych. To też wiadomości, które obecnie od kilku dni przynoszą telegramy o nagłym wybuchu rewolucji w Brazylii, są do pewnego stopnia niespodzianką, wymagającą dla jej zrozumienia pewnych wyjaśnień.

Wobec pewnego chaosu doniesień, wymienianych coraz to inne miejscowości, w których wybuchają krwawe zamieszki, oddające przeważnie zwycięstwo w ręce rewolucjonistów i wobec faktu, że żadna z dotychczasowych depesz nie mówi, o jakie to stronnictwa chodzi, jaki program mają rewolucjoniści i do czego dążą — należy ustalić kilka zasadniczych danych co do Brazylii.

Przedewszystkiem więc kilka dat: Brazylja miała na drodze legalnej w połowie przeszłego miesiąca (15 listopada) zmienić swój rząd ogólnopństwowy w osobie prezydenta i wiceprezydenta Stanów Zjednoczonych Brazylii.

Podkreślamy „zjednoczonych“, ponieważ trzeba przypomnieć, że Brazylja — tak samo, jak Stany Zjednoczone Ameryki Półn. — nie jest jedną republiką, lecz federacją dwudziestu poszczególnych państw republikańskich, czyli stanów, tworzących razem Stany Zjednoczone Brazylii.

Przytem warto jeszcze dodać, że Stany Zjednoczone Brazylii są znacznie luźniej związane ze sobą, niż Stany Zjednoczone Ameryki Północnej, przede wszystkim z powodu wielkich różnic pomiędzy poszczególnymi stanami, nie wyrównanych dotąd — jak to jest w Ameryce Północnej — wspólnością potężnych interesów gospodarczych. Olbrzymia rozległość kraju i brak sieci komunikacyjnych, oraz rzadkość zaludnienia, przyczyniają się jeszcze bardziej do luźności tego związku państwowego.

Każdy ze stanów brazylijskich posiada swojego osobnego prezydenta i wiceprezydenta.

Otóż ta luźność związku państwowego jest jedną z przyczyn, dla której w idyllicznej Brazylii każde wybory (tak samo, jak w każdej z republik południowo-amerykańskich) będące legalną, pokojową walką o władzę, przystoczyć się mogą w walkę zbrojną, w której nie tyle stronnictwa, co poszczególne stany lub federacje kilku poszczególnych stanów, stają ze sobą do walki o władzę nad całą Brazylią.

Drugą przyczyną zasadniczą, składającą się na tło obecnych zamieszek brazylijskich, jest przesilenie gospodarcze, jakie Brazylja przeżywa już od lat paru.

Niezmierzone bogactwa naturalne różnych stanów brazylijskich, zwłaszcza zaś stanów w głębi kraju, nie są do tej pory wyzyskane i uruchomione.

Bardziej intensywnie żyją tylko stany brazylijskie, położone nad wybrzeżem, to jest — wymienimy tutaj po kolei od południa do północy: Rio Grande do Sul, Parana, S. Catharina, San Paulo, Minas Geraes, Esiritlo Sante, Boahia, Pernambuco, Parahyba i Rio Grande do Norte — no i oczywiście stan Rio de Janeiro, położony w samym centrum i mieszczący w sobie stolicę całej Brazylii.

Otóż tak się złożyło, że kawa stała się głównym przedmiotem handlu wywozowego, a przez to i podstawą życia gospodarczego owych nadmorskich stanów brazylijskich.

Uprawa kawy, której wywóz stanowi wartość 2/3 całego wywozu brazylijskiego, skoncentrowało się głównie w stanie San Paulo (ze stolicą tejże nazwy oraz portem Santos) — skąd też wziął się prymat stanu San Paulo, nad innymi brazylijskimi stanami.

Lecz — uprawa kawy i handel nią od lat już kilku przechodzi ogromne przesilenie. Brazylja, a zwłaszcza stan San Paulo i przyległe części sąsiednich stanów, produkuje kawę w niezmiernie obfitości — w obfitości, przewyższającej bodaj zapotrzebowanie świata; obecnie konsumcja kawy brazylijskiej stanowi 2/10 konsumpcji kawy na świecie.

Na tle tej nadprodukcji kawy nastąpiła, trwająca już lat kilka, ogromna niżka jej cen. W magazynach brazylijskich od lat kilku gromadzą się olbrzymie zapasy kawy, której nie można wywieźć.

Oczywiście wszystko to doprowadziło do ciężkiego przesilenia finansowego i gospodarczego, do braku pieniędzy, do ogromnego wzrostu bezrobocia — i niezadowolenie ludności z tego powodu, oczywiście zwiększa szanse rewolucjonistów.

A teraz przyczyna zasadnicza trzecia i trzeci składnik tła rewolucji brazylijskiej.

Wiadomo już z dawna, że cała Ameryka Południowa jest terenem, na którym odbywa się nieprzerwana walka Anglii — z imperjalizmem gospodarczym Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki. W różnych południowo-amerykańskich plantacjach, kopalniach, czy to minerałów czy nafty, dalej w inwestycjach takich, jak koleje itp., Anglija miała ulokowany olbrzymi kapitał, dochodzący w sumie do miljarða dolarów, gdy Amerykanie mieli przed wojną tylko dwieście milionów dolarów.

Po wojnie sytuacja zaczęła się gwałtownie zmieniać; północno-amerykański kapitał runął poprostu na Po-

pitalistów ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Wysokość kapitału północno-amerykańskiego inwestowanego w republikach południowo-amerykańskich, osiągnęła obecnie kwotę dwóch miljarðów dolarów.

Hasło „cała Ameryka dla Amerykanów“ (doktryna Monroego), obecnie rozumiane jest przez nich w tym sensie, że także Ameryka Środkowa i Ameryka Południowa są tylko — dla Amerykanów północnych.

Placówkami, na których do tego czasu zdołał się utrzymać kapitał angielski, były: Argentyna (najsilniej trzymana w kleszczach gospodarczych przez Anglię), Brazylja oraz mały Paragwaj. Przeszłoroczna walka Boliwii z Paragwajem o rzekomą pustynię pograniczną Gran Chaco, była tylko walką amerykańskiego i angielskiego kapitału o olbrzymie bogactwa naftowe, znajdujące się na terenach owej właśnie „pustyni“.

Obecnie rozpoczęła się walka między Stanami Zjednoczonymi a Anglią także o te dwa ostatnie tereny ekspansji gospodarczo-finansowej — Argentynę i Brazylję.

Kilka tygodni temu zakończona rewolucja argentyńska, podczas której upadł prezydent Irigayen (dodajmy ciękawki szczegół — francuski Bask z pochodzenia), była walką wpływów angielskich z amerykańskimi na terenie Argentyny — walką, w której wpływy angielskie zostały zwyciężone.

Obecnie ta sama walka rozpoczęła się na terenie brazylijskim: za obecnie rządzącymi San-Paulitańczykami stoi Anglija, za rewolucjonistami — Stany Zjednoczone.

Widok na port Bahia od strony morza.

łudniową Amerykę w zdobywczym pochodzie, zagarniając stopniowo z północy na południe wszystkie placówki.

Wszystkie południowo-amerykańskie republiki tak zwane kordyljerskie (Kolumbia, Ekwador, Peru, Boliwia i Chile) zostały ogarnięte wpływami finansowymi i gospodarczymi przez ka-

Tak oto wyglądałoby ogólne tło rewolucji brazylijskiej.

Dla bliższego zrozumienia poszczególnych jej epizodów i rozgrywających się obecnie walk, dodać jeszcze trzeba, że wszystkie wymienione do tej pory miejscowości, jak Porto Allegre, Parana, dalej Natal, Pernambuco, oraz San Salvador (Bahia) są miejscowościami nadmorskimi, ze stolic stanów tylko Kurytyba (stolica stanu Parana, gdzie mieszka około dwustu tysięcy Polaków, stan rewolucyjny), oraz San Paulo, leżą zdaleka od morza.

Walka toczy się o porty, i to na przestrzeni wybrzeża poprostu olbrzymiej. Dodać bowiem trzeba, że miejscowości w telegramach wymieniane niejako jedne tchem, jak Porto Allegre, a port Natal, leżą od siebie w odległości około trzech tysięcy kilometrów.

Komunikacji lądowej między niemi prawie że niema, gdyż niema kolei — komunikacja zatem odbywa się tylko morzem, którem od Natalu czy Pernambuco do stolicy Rio de Janeiro trzeba płynąć około 2000 kilometrów.

Senator da Cunha, przywódca powstańców.

Washington Luiz, dotychczasowy prezydent Brazylii.

